

[Morten Lange.]

såmænd altid sige. Men der foreligger noget, som i og for sig, hvad angår lovrevisionen, er væsentligere. Der er nemlig, siden denne lov blev vedtaget, blevet vedtaget ganske omfattende love på boligområdet i øvrigt, og derfor var det kun rimeligt, om ministeren nu sørgede for at fremlægge et forslag til revision, som byggede på en videreførelse, en sammenligning med, hvad der var lovgivet i den senere tid på boligområdet i øvrigt. For mit syn på sagen — det, jeg kan se af materialet — er, at nogle af de boliglove, der er vedtaget, har en sådan karakter, hvad angår støtte til nybyggeriet, at kollegiebyggeriet i dag ikke står i nogen særlig gunstig situation. Hvis det er tilfældet, vil jeg da gerne have at vide, om det er meningen, at kollegiebyggeriet ikke skal stå godt, men nærmest halvdårligt.

Ministeren behøver ikke at manuducere og sige, hvad der er fastlagt i loven, og hvad der er fastlagt i bevillingsrammerne, det ved vi udmærket godt. Men til gengæld bliver vi nødt til at anholde ministerens bemærkninger om, at finansudvalgsmedlemmerne har givet ham løbepas og grønt lys, og hvad han nu ellers kan mene han har fået. I finansudvalget kan det ikke være meningen, at man, når man ser på generelle investeringsskitser, skal komme og sige, at det kan vi godt godkende, hvis det vel at mærke bliver sat 20 pct. op. Ministeren ved udmærket godt, at dette er ikke finansudvalgets opgave. Ministeren har fået dækning i finansudvalget for, at hvis han bruger så og så mange penge, så har han ikke brugt flere, end man har undertegnet. Men han har bestemt ikke fået nogen som helst garanti for, at finansudvalgets partier synes, det er nok. Det er en helt anden sag. Så han kan ikke komme her og forklare os, at eftersom finansudvalget har set, hvordan rammen er, er der ikke nogen, der har et rimeligt krav til at få den udvidet, og så er der ingen grund til at revidere loven og heller ikke bevillingsrammen. Ja, undskyld mig, hr. minister, men det er ikke finans-

udvalgets funktion. Hvis regeringen mener, at sådan bør finansudvalget fungere, så er jeg helt sikker på, at der vil gå instruktioner ud til nogle partiets finansudvalgsmedlemmer om, at de skal korslægge arme og ben i finansudvalget og bare sige „nå“, hver gang regeringen kommer med et eller andet, som de ikke er statsretligt forpligtet til at tage stilling til. Jeg tror ikke, det vil være særlig gavnligt for samarbejdet, som vi trods alt skal have for at nå en rimelig økonomisk basis for arbejde i dette land.

Jeg synes, ministerens svar både med hensyn til sagens realitet, nemlig om en lovrevision er nødvendig, og på spørgsmålet om rammebevillingernes udvikling var usædvanlig fattige. Jeg håber, at arbejdet i udvalget bliver usædvanlig rigere.

Undervisningsministeren (*Helge Larsen*): Må jeg til hr. Morten Langes sidste bemærkning om begrundelsen for ikke at foretage nogen ændring i kollegieloven henvise til de udførlige bemærkninger, der ledsager lovforslaget; dér ligger i og for sig begrundelsen for, at vi ikke finder, der er grundlag for at foretage ændringer i den. Jeg mener, at såvel procenten for statsstøtte som de øvrige bestemmelser er tilstrækkelige. Når jeg henviste til, at vi endnu ikke har mange erfaringer med den gældende lov, så er dette naturligvis rigtigt; det har vi ikke, og det kan vi af gode grunde ikke have. Det er ikke den væsentligste grund til, at vi ikke vil foreslå loven ændret, men det er en af dem. De væsentligste grunde ligger i bemærkningerne til de enkelte punkter i henvendelsen fra Danske Studerendes Fællesråd, hvori vi siger, at de bestemmelser, der hidtil har været gældende, har virket tilstrækkeligt, har virket udmærket tilfredsstillende, og at hvis man skulle imødekomme nogle af de ønsker, der er fremført, ville det betyde, at man måtte reducere det antal værelser, der kunne gives lån til, da vi må operere inden for en bestemt ramme, og at vi betragter det som vigtigere at få bygget flere værelser end i og for sig at kunne billigere